

Kabylere og Hottentotter. Men det falder mig ind . . . da jeg traf Dem før, havde De dog nedladt Dem til at tage Plads paa en ganske gemen Græsmark, — ja, saavidt jeg kunde skønne, var baade De og de øvrige Damer og Herrer i en ganske munter Stemning. Det lader da altsaa til, at Opholdet i Naturen alligevel kan øve en ret oplivende Virkning paa Dem.“

„Ja, hvad skal man sige?“ svarede hun med et Skuldertræk, idet de fortsatte deres Gang. „Der bliver vel altid saa meget af Dyret tilbage i os Mennesker, at vi undertiden kan føle Lyst til en Eng at sole os paa, en Skov at springe i. Men hvad beviser saa det? Jeg veed jo f. Eks. ogsaa, at forelskede Mennesker sværmer for at vandre i Maaneskin. For mig, der ikke er forelsket, er en Maaneskinsnat noget af det vederstyggeligste, jeg veed; den faar mig altid til at tænke paa en Ligstue. Rimeligvis vækker saaledes Synet af Naturen ogsaa hos Mennesket de mindre fornemme Følelser — —“

Hun holdt pludselig inde, brød ud i en lille Latter og sagde:

„Nej, det er dog virkelig for dumt! Nu gaar vi her og fører akkurat den samme Passiar, som vi for otte Aar siden tog op Dag for Dag . . . og med ganske det samme heldige Resultat. Kan De huske, hvordan vi ogsaa den Gang kunde snakke os røde i Hovedet bægge to, . . . skal vi nu ikke slutte Fred? Nu har vi jo faaet hver sit — De Deres Land, jeg min By — saa egentlig har vi jo ikke noget at skændes om mere.“

„Det mener ogsaa jeg,“ sagde Emanuel tørt.

„Nu, saa blev vi da endelig enige om een Ting! Men jeg har ogsaa været altfor snakkesalig . . . De veed jo nok, det er gamle Jomfruers Vane. Nu er det Deres Tur at være underholdende, Hr. Pastor!“

Hun blev i dette Øjeblik afbrudt af Doktoren og